

Ale už jen to slovo: normální. Je to, jako byste si oblékli uniformu. Když se zbavíte všeho nenormálního, oklestíte se od všeho jedinečného na pouhé běžné a obvyklé. Kdežto tady to jedinečností jen překypuje. Každého jednoho byste si okamžitě zapamatovali, protože zkrátka vědí, jak zaujmout. A nikdy na ně nezapomenete, protože druhého takového už nepotkáte.

Toho odpoledne jsem po té scéně v jídelně přemýšlela hlavně nad Klementem. Ti, co už tady s ním strávili nějaký ten čas, tvrdili, že je hrozně chytrý. Prý měl dokonce vlastní firmu nebo byl minimálně spolujednatel. Měl ženu i děti a léta žil normální život průměrného občana.

Nejspíš jsme všichni bývali normální, než se stalo to či ono. Člověk je asi odjakživa náchylný k tomu chovat se jako cvok, když se mu věci hrouť pod rukama.

Nejvíc mě ale samozřejmě zajímá Eliáš. Nejde mi na rozum, co tady dělá. Umí být tak střídmostý, klidný a... normální. Ale něco tají, tím jsem si jistá. Cítím to z něj a jsem odhodlaná zjistit, o co jde.

„Nad čím přemýšlíš?“ zazní mi za zády. *Nad tebou*, mohla bych odpovědět, ale nač vykládat karty, a tak raději jen mávnu rukou. *Nad ničím, co by stálo za řeč.* Eliáš si s žuchnutím sedne vedle mě na otoman pod oknem. Teprve dneska, když jsem se z toho okna zadívala, uvědomila jsem si, že jsou všechna zamřížovaná. Nevnímala jsem to, nebo mi to předtím nepřipadalo podivné, ale teď jsem začala mít pocit, jako bych byla zločinec v base. Proč měli dojem, že je to nutné? Báli se snad, že tím oknem někdo proskočí? Představím si zvuk tříštícího se skla a zachvěju se.

Myslím, že tihle lidé mají rafinovanější způsoby, jak si ublížit. Tohle by přίliš bolelo.

„Ruším?“

„Ale ne, já jen... Co myslíš, že by se stalo, kdyby tady ty mříže nebyly?“ ukážu ledabyle na mříž v okně.

„No, nevím,“ otočí se a zadívá se stejným směrem jako já. „Možná by jím někdo proskočil?“ vyřkne moji úvahu nahlas, jako by mi četl myšlenky. „Lidi jsou tady na to blázniví dost, ale možná by si i někdo z nich dal tu práci a před skokem by si ho otevřel,“ uchechtne se, což mě přiměje k nepatrnému neupřímnému úsměvu.

„Proč jsi vlastně tady?“ zeptám se bez obalu, aniž bych se snažila chodit kolem horké kaše.

„To už přece víš, vyprávěl jsem ti to.“

„Já vím, ale donesly se ke mně nějaké drby, víš?“ řeknu trochu laškovně, abych situaci odlehčila.

„Nesmíš věřit všemu, co slyšíš.“

Napadne mě, co všechno o mně vlastně ví. Pravdou je, že uši mě zrazují. Už hodně dlouho a často intenzivně. Ale už jsem se s tím naučila trochu pracovat. Ne, nemyslím, že by mě šálily tak moc, abych nedokázala rozluštit to, co je mezi řádky.

„Obzvlášť tady, Lelinko,“ dodá.

Trochu jí lhal, to ano, ale ten příběh, který jí předtím vyprávěl, byl pravdivý. Byla to jeho univerzální historka pro každého, kdo se zeptal, proč tu skončil. A že se ptali hodně. Měl to už naučené jako básničku. Ale co, stalo se to? Stalo. Tak o co jde?

Akorát že se to stalo celý půlrok předtím, než tu zakotvil.

„Vystup,“ řekl mu policista, který mu mířil baterkou do obličejů. Tehdy měl pocit, jako by na něj svítil reflektor. Pálily ho